

VIDENSPROJEKT OM INKLUSION I VISO

Sammendrag af rapport fra projektet

VIDENSPROJEKT OM INKLUSION I VISO, DEN NATIONALE VIDENS
OG SPECIALRÅDGIVNINGSORGANISATION

Den oprindelige rapport er udarbejdet af

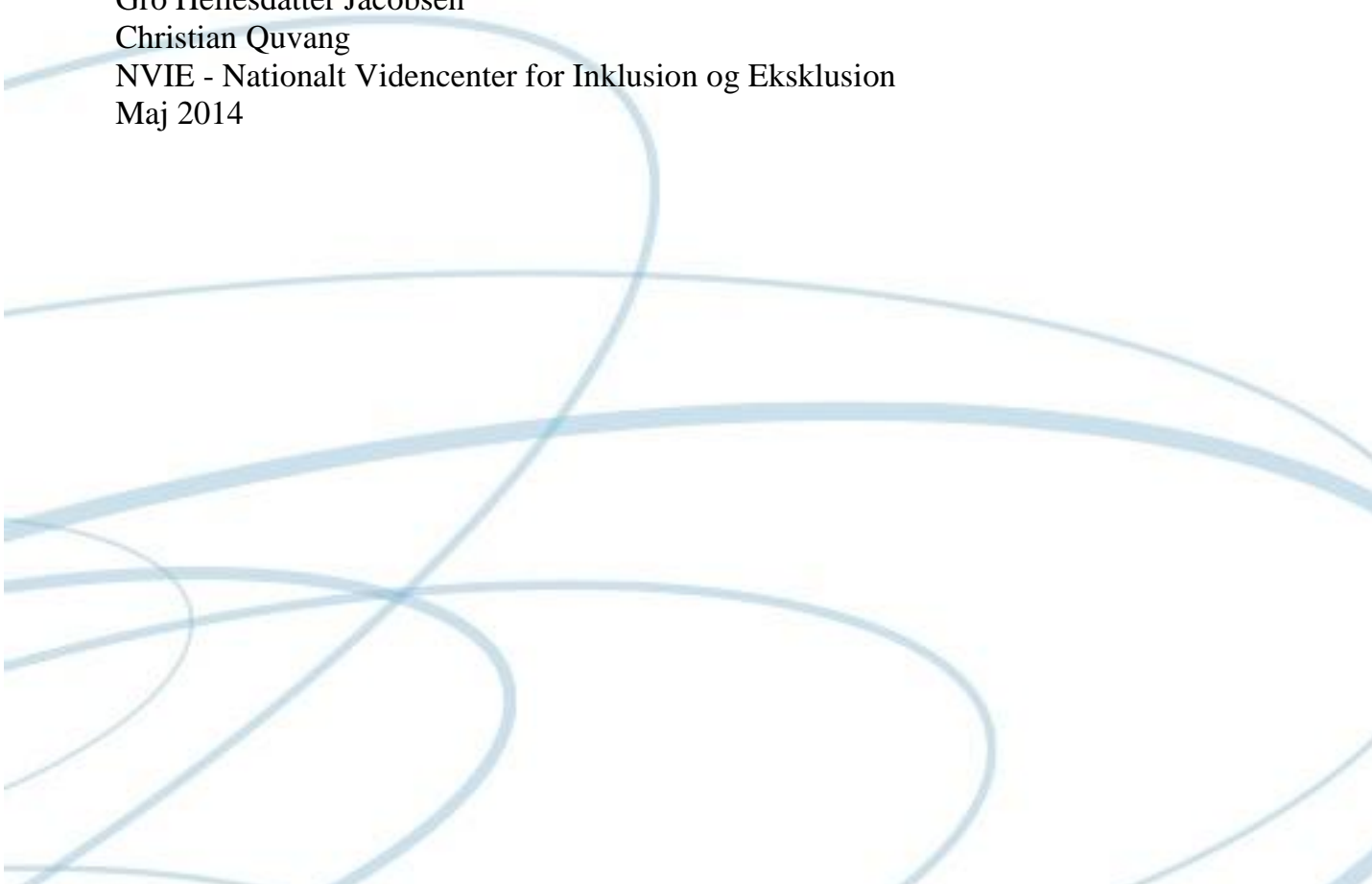
Frank Bylov

Gro Hellesdatter Jacobsen

Christian Quvang

NVIE - Nationalt Videncenter for Inklusion og Eksklusion

Maj 2014

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	3
2. Formål, proces og indhold	4
3. Definition af inklusionsbegrebet	5
4. Konklusioner	5
5. Inklusions Matricen	10
6. Anvendelse af Inklusions Matricen i en VISO-kontekst	11

1. Indledning

Nærværende rapport om inklusionsperspektiver i VISOs rådgivning er en sammenfatning af rapporten fra Vidensprojekt om inklusion, som Nationalt Videncenter for Inklusion og Eksklusion (NVIE), UC Syddanmark, har udført for VISO i 2013-2014. Baggrunden for projektet er den fortsatte politiske og faglige udvikling på børne- og ungeområdet samt på specialundervisningsområdet i retning af, at færre børn skal ekskluderes fra den almindelige folkeskole og de almindelige daginstitutioner. Ligeledes er der fokus på gennem tidlig indsats at undgå eksklusion og marginalisering af udsatte børn og unge. Herudover har Danmark ratificeret FN's handicapkonvention, og med denne følger en forpligtelse til at sikre mennesker med handicap de samme muligheder for deltagelse i samfundslivet som alle andre. Dette indebærer f.eks., at personer med handicap skal sikres muligheden for at vælge, hvor de vil bo og sammen med hvem, at de skal kunne få hjælp, så de kan være en del af samfundet og at have mulighed for at bruge de tilbud, andre personer i samfundet har adgang til.

På denne baggrund blev der vurderet at være behov for et styrket fokus på inklusionsperspektiver i VISO's rådgivningsforløb. Formålet med vidensprojektet er således at bidrage til at skabe et vidensbaseret grundlag for at udvikle inddragelsen af inklusionsperspektiver i VISO's udrednings- og rådgivningsforløb inden for både specialundervisningsområdet, børn og ungeområdet og voksenområdet. Med andre ord undersøges hvilke inklusionsperspektiver, der findes i VISO's arbejde, med henblik på at videreudvikle dette og påpege potentialer og opmærksomhedspunkter.

Vidensprojektet består samlet af fire indbyrdes forbundne dele:

- Definition af inklusion
- Undersøgelse af inklusionsperspektiver i allerede gennemførte rådgivnings- og udrednings-forløb
- Undersøgelse af specialisternes tilgange og forståelser af inklusionsperspektiver
- Analysemodel i forhold til inklusion, som skal styrke inddragelsen af inklusionsperspektiver fremadrettet

2. Formål, proces og indhold

Vidensprojektet består bl.a. i en undersøgelse af inklusionsperspektivet i allerede gennemførte rådgivnings- og udredningsforløb. Denne undersøgelse er gennemført via multiple metoder, der er indbyrdes forbundne, med det formål at kvalificere undersøgelsen både i bredden og i dybden. Således bygger undersøgelsen på sagsanalyse af 60 konkrete VISO-sager, en spørgeskemaundersøgelse rettet mod alle specialister samt fra interviews med 8 udvalgte specialister. Analyserammen til sagsanalysen blev udarbejdet med udgangspunkt i Socialstyrelsens inklusionsdefinition og kvalificeret i en afprøvningsperiode. Ud fra disse fund blev spørgeskemaet udarbejdet, mens interviewguiden dernæst blev udarbejdet med det formål at kvalificere fundene fra spørgeskemaundersøgelsen yderligere. Gennem hele projektperioden har der været et løbende samarbejde og sparring mellem NVIE og VISO, der har kvalificeret projektet.

Der er anvendt en analysemodel, der ser og opsamler problemstillinger og nuanceringer fra datamaterialet i fire perspektiver. Disse perspektiver eller spor er ikke *kun* relevante for inklusionsperspektiver – men er *også* relevante herfor, idet mødet mellem borger og velfærdsstat altid kan ses i et inklusionsperspektiv. De fire perspektiver er:

- Et 'indefra-perspektiv', hvor vi ser med en faglig opmærksomhed på samspillene mellem VISO-specialisterne og de lokale fagpersoner, og således spørger til, hvordan disse samspil optimerer den faglige indsats.
- Et 'udefra-perspektiv', hvor vi ser med en sociologisk opmærksomhed på, hvordan indsatserne er orienteret i forhold til de aktuelle og ønskede sociale rum for skridt hen imod mulig inklusion.
- Et 'nedefra-perspektiv', hvor vi forsøger at se på indsatserne, sådan som deres egentlige hovedpersoner, de berørte / udsatte / ramte borgere kan opleve dem som støtte til deres egen vej til et bedre liv.
- Et 'oppefra-perspektiv', hvor vi ser på indsatserne i et myndigheds- og forvaltningsfokus, og dermed kan spørge til, hvordan de lever op til / kan ses at indfri gældende bestemmelser om velfærdspolitik.

3. Definition af inklusionsbegrebet

Den anvendte analysemodel bygger som nævnt på Socialstyrelsens inklusionsdefinition:

”Inklusion er, når en person eller en gruppe af personer deltager aktivt og ligeværdigt i gensidigt udviklende fællesskaber uanset forskelle i forudsætninger og funktionsevne, herunder kontekstuelle faktorer. Med ligeværdigt menes gensidig accept af forskellighed. Med fællesskaber forstås de almindelige samfundsmæssige institutioner, hvor mennesker interagerer og påvirker hinanden, som fx arbejde, uddannelse og foreningsliv og lokalsamfundet.”

Samt på Socialstyrelsens definition af inklusionsunderstøttende tiltag:

”Inklusionsunderstøttende tiltag er handlinger, der har inklusion som mål. At have inklusion som mål dækker både at opnå inklusion og undgå eksklusion. Inklusionsunderstøttende tiltag sigter imod, at såvel individets som fællesskabets interesser imødekommes. Herunder hører blandt andet at sikre, at der ikke er kontekstuelle faktorer, der hæmmer deltagelsen, så som sociale, fysiske, læringsmæssige, samfundsmæssige eller kulturelle barrierer eller fordomsfulde holdninger og handlinger.”

4. Konklusioner

Vi har valgt at sammenfatte de vigtigste resultater og konklusioner i rapporten i en række opmærksomhedspunkter. Med opmærksomhedspunkter mener vi: Punkter, hvor vi har set konstruktive og gode tiltag i retning af inklusion, dels i vores analyser af allerede gennemførte VISO-sager og dels i vores undersøgelser af VISO-specialisters forståelser af inklusion. Der er altså tale om punkter, hvor der er potentiale for at styrke og videreudvikle inklusionsperspektiver i VISO's arbejde:

Leverandøren har betydning

VISO-specialister har forskellige opgaveforståelser, ikke mindst i forhold til inklusion, og at de forståelser synes at afhænge af, hvilken leverandør specialisten kommer fra. Sager, der omhandler samme diagnose og relativt enslydende

problematikker, kan således munde ud i vidt forskellige inklusionsperspektiver, og her synes det at være leverandøren der gør forskellen. Der er således risiko for, at henvendere og borgere kan opleve en vilkårlighed i indsatsen. VISO kan derfor med fordel være opmærksom på, hvordan specialistens professionsforståelse, borgerforståelse og inklusionsforståelse spiller sammen med, hvilken leverandør, specialisten kommer fra. Desuden kan VISO med fordel være opmærksom på, hvordan gode erfaringer med inklusion kan deles mellem leverandører.

Viden og kapacitet om inklusion

Undersøgelsen viser, at specialister og leverandører sjældent arbejder eksplicit med inklusion, og at de ikke oplever, at VISO efterspørger en opmærksomhed på inklusion i indsatserne. Ikke desto mindre finder vi inklusionsperspektiver i flere VISO-sager og hos flere VISO-specialister. VISO kan derfor med fordel eksplicitere forventninger til inklusion i indsatserne samt arbejde med at videreudvikle og opkvalificere den viden om inklusion, der allerede findes blandt specialister og leverandører.

Kontekstuelle barrierer og omfordeling af byrder

Øget inklusion afhænger bl.a. af, om kontekstuelle barrierer for deltagelse kan reduceres og om byrder¹, der måtte være eller opstå på vejen mod øget deltagelse kan omfordeles, så den enkelte borgers muligheder for inklusion.

Undersøgelsen viser, at det synes relativt ukompliceret at arbejde med at omfordele byrder i specialundervisningssager og sager om børn og voksne med særlige behov, som udtrykkes i diagnoser som f.eks. autisme eller ADHD. Derimod forekommer sager, der er præget af sociale problematikker eller social udsathed, mere komplicerede, da de kontekstuelle barrierer her ofte findes i det civile hverdagsliv og dermed er sværere for fagpersoner at influere. VISO kan derfor med fordel være opmærksom på reduktion af kontekstuelle barrierer og byrder i almindelighed, og i sociale sager i særdeleshed. Særligt i disse sager kunne en mulig vej frem være at lade sig inspirere af de familie- og netværksrådslagninger, der kendes fra socialt arbejde, hvor formålet er en fælles afvejning af, hvem der har ressourcer at byde ind, og hvilke spor der dermed kan ses bæredygtige.

¹ Med byrder henvises også til de kontekstuelle faktorer, der nævnes i Socialstyrelsens inklusionsdefinition.

Indsatsens lokalisering i institution eller hverdagsliv

Øget inklusion afhænger bl.a. af, om inklusionsindsatsen finder sted på flere arenaer samtidigt, som f.eks. både det fagligt definerede institutionelle liv og det hverdagsliv, der snarere er bestemt af personens individuelle interesser og daglige rutiner. Vores undersøgelser peger på, at der er forskelle mellem VISO's tre hovedområder. Relativt mange af specialundervisningssagerne bygger på begge sider og etablerer eller udbygger et samarbejde derimellem. Flere af børn og unge-sagerne bygger derimod kun på én af siderne. F.eks. inddrager en del af indsatserne kun hjemmet, hvor det ville være oplagt at inddrage f.eks. skolen. Flere af voksensagerne bygger kun på det institutionaliserede liv, da der ofte er tale om borgere, hvis hele tilværelse finder sted på en institution. Indenfor alle områder udgør de sociale sager en særlig udfordring, idet disse ofte handler om at fjerne borgeren fra et destruktivt hverdagsliv snarere end at lette borgerens vej til mere konstruktive fællesskaber. VISO kan derfor med fordel være opmærksom på, om det i indsatserne er muligt at inddrage flere sider af en borgers tilværelse, f.eks. både institution og hverdagsliv, da det alt andet lige giver flere potentielle veje til deltagelse og inklusion.

Tidshorisonter og overgange

Mange VISO-sager synes akutte og underlagt et tidspres. Dette indtryk bekræfter VISO-specialisterne, der oplever, at mange henvendere har et akut og kortsigtet perspektiv, når der søges hjælp. Dette udgør en udfordring for at styrke inklusionsperspektiver og generelt for kvaliteten i VISO's indsatser. VISO kan derfor med fordel være opmærksom på, hvorvidt kvaliteten og implementeringen af inklusionsindsatser kan forbedres via tidligere henvendelse. Dette er særlig centralt i forhold til overgange bl.a. i ungesager, hvor vores undersøgelser peger på, at der ofte er alt for kort tid til udredning og rådgivning. Dette kan f.eks. afhjælpes ved oplysning til henvendere om, hvad tidshorizonten for en VISO-indsats er, og hvornår de derfor bør henvende sig inden en ventet overgang i en borgers liv.

Indramning og grænsesætning af VISO's indsatser

Undersøgelsen viser en tendens til, at VISO-specialisterne ønsker et større samspil med henvenderne med henblik på at definere og afgrænse VISO-indsatsen. Desuden påpeger flere specialister, at deres rådgivning i ringe grad implementeres hos henvender. VISO kan derfor med fordel være opmærksom på, om de nuværende

grænser for VISO-indsatser er for snævre med hensyn til inklusion og ikke mindst implementering af anbefalede, inkluderende tiltag.

Borgerens inddragelse i processen

Undersøgelsen viser, at borgeren inddrages i en del VISO-sager, særligt på voksenområdet, men at en del sager finder sted uden direkte inddragelse af borgeren. Det gælder bl.a. mange børn- og ungesager. Manglende inddragelse kan f.eks. skyldes, at der er tale om mindre børn. Men i en del af de sager, hvor borgerens aktive medinddragelse fravælges, kan vi læse at det sker i en vurdering af borgerens evne hertil. Disse vurderinger kan være meget forskellige i ellers sammenlignelige sager, og de forekommer således at afhænge af leverandørfaglighedens vurdering af den specifikke diagnose. VISO kan derfor med fordel være opmærksom på, at der er potentiale for øget inddragelse af borgere, i det omfang det ønskes at styrke et inklusionsperspektiv i indsatserne.

Borgerens selvoplevelse, selverfaring og medborgerskab

Borgerens mulighed for inklusion set som aktiv udfoldelse og deltagelse i sit eget liv kan udtrykkes i termerne selvoplevelse, selverfaring og medborgerskab. Hvor selvoplevelse handler om borgerens umiddelbare oplevelse af udtryks- og identitetsformer her og nu, handler selverfaring om, hvordan nye horisonter for udtryks- og identitetsformer kan åbnes, altså i et fremtidsperspektiv. Medborgerskab er et udtryk for borgerens selvvalgte rum for integritet, autonomi, suverænitet og myndighed. Vores undersøgelser viser, at mulighederne for selvoplevelse, selverfaring og medborgerskab oftest styrkes i voksensagerne, mens knap halvdelen af sagerne slet ikke synes at handle om, hvordan borgerne får adgang til mere aktiv udfoldelse og mere selvstændigt greb om eget liv. VISO kan derfor med fordel være opmærksom på, hvordan disse perspektiver og målsætninger kan indføres og styrkes i VISO-indsatserne. Herunder kan anbefales en særlig opmærksomhed på, hvorvidt det er de professionelle, f.eks. personalet på en institution, eller borgeren, der reelt bliver hovedmålet for VISO-indsatserne. Flere VISO-specialister er bevidste om, at deres hjælp angår borgeren og dennes tilværelse og ikke personalet. Disse erfaringer kan med fordel udbredes blandt andre specialister og leverandører.

Inddragelse af og deltagelse i alternative civile fællesskaber

I et inklusionsperspektiv er det ikke kun vigtigt at styrke borgerens personlige ejerskab til sit eget liv, men også at inddrage alternative civile fællesskaber, hvor der kollektivt er erfaringer med, hvordan øget deltagelse kan opnås. Det kan dreje sig om uformelle netværk og fællesskaber i civilsamfundet, om mere stabile foreninger og interesseorganisationer, og om alternative sub- eller modkulturelle nichefællesskaber. Disse fællesskaber skal ikke kun ses som alternative leverandører af viden og hjælp til borgerne, men skal især afsøges som mulige fællesskaber, hvori borgeren kan blive en aktiv medspiller og deltager, der kan bidrage med egne erfaringer og ressourcer, og dermed opnå øget inklusion. Vores undersøgelse viser, at alternative fællesskaber i lav grad medtænkes i VISO-indsatserne, og at det særligt synes at være bestemte leverandører, der inddrager de alternative fællesskaber. VISO kan derfor med fordel være opmærksom på, hvordan alternative fællesskaber og medspillere kan inddrages i indsatserne med henblik på at styrke et inklusionsperspektiv. F.eks. kunne VISO på sit website tilbyde links til sådanne alternative spor. Der vil være flere leverandører, der kunne bidrage med de links, de allerede henviser til.

Tydeliggørelsen af konventioner og erklæringer

Vores undersøgelse viser, at VISO-indsatserne og specialisterne kun i meget lav grad forholder sig til gældende konventioner og erklæringer om inklusion. Desuden synes viden om Socialstyrelsens inklusionsdefinition ikke udbredt blandt specialisterne, og flere efterlyser en operationalisering af definitionen. Blandt specialister, der arbejder med bestemte grupper af borgere, f.eks. demente eller stofmisbrugere, er der også en påfaldende uenighed om, hvorvidt definitionens mål om inklusion er relevant. Dette peger igen på, at potentialet for inddragelse af inklusionsperspektivet ikke synes at afhænge af borgerens diagnose eller vanskelighed, men snarere af specialistens inklusionsforståelse. VISO kan derfor med fordel være opmærksom på at eksplicitere vigtigheden af inklusionsperspektivet, oplyse om indholdet af konventioner, erklæringer og af inklusionsdefinitionen, samt arbejde for, at specialister og ikke mindst leverandører får et styrket og konkretiseret inklusionsperspektiv. Også dette generelle rettighedsperspektiv kunne med fordel udfoldes på et website adresseret til borgere og henvendere.

5. Temaer til refleksion

Som VISO-specialist med opgaven at udrede og rådgive er det vigtigt, at der etableres et nuanceret vidensgrundlag for beslutninger i de ofte komplicerede sager og sagsforløb. En måde at sikre dette på kunne være ved inddragelse af et 'analyseværktøj', hvor forskellige perspektiver på en sag belyses. For VISO-specialisten er dialogen med parterne i sagen en forudsætning for kvalificeret sagsbehandling. For at kvalificere denne dialog kunne nedenstående temaer og refleksionsspørgsmål være en hjælp til at indhente og inddrage mere information. Ved at anvende en række spørgsmål med særlig fokus på inklusion, øges sikkerheden for at inklusion som dimension medtages i specialistens perspektiv.

Refleksionsspørgsmålene er altså et bud på en systematik, der sikrer, at inklusion bliver en integreret del af udredning og rådgivning og dermed tilgodeser Socialstyrelsens inklusionsperspektiv, som det fremgår af styrelsens definition. Spørgsmålene vil således kunne anvendes af VISO specialisten enten til egen refleksion eller på et eller flere af de udredende møder, hvor en dialog med parterne om inklusionsperspektiver er alfa og omega for et kvalificeret og begrundet viden- og handlegrundlag.

Temaer og refleksionsspørgsmål er ikke baseret på én bestemt teoretisk referenceramme og kan således anvendes uden forudgående teoretisk fordybelse eller 'commitment' til en særlig måde at tænke på. Dog vil nogle af de grundlæggende antagelser fra socialkonstruktivisme og systemisk teori om eks. perspektivskift og 'blinde pletter' være referencer for Inklusions Matricen. Det er en vigtig præmis for læsning og anvendelse af spørgsmålene, at brugeren forstår og ser sig selv som professionsudøver og er bevidst om egne forforståelser. At være specialist er at komme ind i en sag om samarbejde med forskellige professioner, men specialistens egen baggrund er også i mange tilfælde en professionsuddannelse. Dette aspekt må således medreflekteres i udredning og vejledningsarbejdet.

6. Anvendelse af refleksionsspørgsmålenen i en VISO-kontekst

Konkret kan specialisten anvende enkelte eller flere af de seks spørgsmål som en del af den dagsorden, der sættes for dialogen på det afklarende møde. Med spørgsmålene som guide for en undersøgende og afdækkende analyse vil der være mulighed for, at specialisten sammen med rekvirenten mv. kan lokalisere muligheder og begrænsninger i det videre udrednings- og rådgivningsarbejde vedrørende inklusion. Pointen i at anvende spørgsmålene er, at nye perspektiver afdækkes og kan inddrages som supplement til specialistens specifikke faglige perspektiv. Efterfølgende kan et eller flere af de seks spørgsmål blive en integreret del af skabelonen for de enkelte fokuspunkter i rådgivningen, således at det inkluderende perspektiv, sammen med den faglige specialviden, kommer til at udgøre et helhedsorienteret bud på en indsats. Specialistens anvendelse af refleksionsspørgsmålene kan helt konkret forløbe således:

- Enkelte eller alle spørgsmålene indarbejdes som dialogpunkter på dagsordenen for det afklarende møde.
- Der gennemføres en undersøgende dialog med rekvirent og andre vigtige aktører med henblik på at indsamle merviden.
- Det kvalificerede grundlag indskrives i rådgivningen og formidles til rekvirent og evt. andre relevante aktører i sagen.

Det er vigtigt at forstå, at temaerne og refleksionsspørgsmålene på den ene side er en ramme for at etablere dialog med aktørerne i den enkelte sag. På den anden side er det specialistens klart definerede opgave, ikke kun at etablere dialog, men selvfølgelig efterfølgende planlægge og gennemføre en fagligt begrundet rådgivning eller udredning. Pointen med at anvende spørgsmålene i de afklarende drøftelser samt i den efterfølgende rådgivning eller udredning er, at en åben, undersøgende dialog, der ikke har karakter af at være normativ eller have patent på løsningen, kan føre til et mere kvalificeret handlegrundlag og dermed ses som en videnskabelig proces for specialisten.

De seks nedenstående temaer og refleksionsspørgsmål er bearbejdet af VISO for at gøre dem særligt anvendelige i en VISO-kontekst.

1. *Udsatte positioner:* Hvornår befinder den aktuelle borger sig i udsatte positioner i forhold til at miste/ ikke opnå et tilhørsforhold til relevante fællesskaber? Hvem og/eller hvad har betydning for, om der er tale om en udsat position?

At være i en udsat position er forbundet med at være i risiko for at miste tilhørsforhold til en ellers legitim og naturlig social kontekst. Personens muligheder for at være en aktiv og myndig deltager i fællesskabet reduceres.

2. *Adgang til deltagelse:* Deltager borgeren aktuelt i alment tilgængelige fællesskaber? Hvilke fællesskaber er der tale om? Hvad/hvem giver adgang til/hindrer deltagelse? Hvem/hvad i omgivelserne kan fremme/hæmme at den aktuelle borger får mulighed for at deltage? Hvilke ressourcer er der til stede hos borgeren og i omgivelserne, der kan understøtte deltagelse?

At deltage handler om, at være medlem af et eller flere fællesskaber med mulighed for at påvirke på forskellige niveauer via sprog, handlinger og artefakter og i denne kontekst og proces opleve sig anerkendt.

3. *Dilemmaer:* Hvilke dilemmaer i forhold til inklusion og deltagelse er der på spil i den konkrete sag? Hvilken karakter har dilemmaet (professionelt, etisk, lovgivningsmæssigt)? Hvem har indflydelse på dilemmaet og hvordan kan det løses?

At være i, eller opleve dilemmaer er et vilkår professionelle i vid udstrækning arbejder under. Dilemmaerne udfordrer de professionelle perspektiver og den faglige viden og er en del af grundlaget for nuanceret udredning, rådgivning, vejledning og muligheder i indsatsen.

4. *Handlingsalternativer:* Hvilke handlemuligheder findes der i forhold til at styrke den aktuelle borgers muligheder for deltagelse? Hvad vil være optimalt? Hvad er realistisk? Hvordan kan borgeren inddrages i at afdække handlingsalternativer?

At opstille handlingsalternativer i arbejdet med rådgivning og vejledning er en måde at opdage nye muligheder. Forudsætningen er at der tænkes innovativt og at man ikke lader sig begrænse af *det vi plejer at gøre*.

5. *Inddragelse:* Hvordan kan den aktuelle borger konkret inddrages i rådgivningsforløbet? Hvordan sikres det, at borgerens perspektiv bliver hørt og inddraget i rådgivningen? Hvem eller hvad kan virke hhv. hæmmende eller fremmende for inddragelse?

At opleve inddragelse er at blive bekræftet som et individ og opleve sig som en 'stemme', der kan bidrage, udfordre, og være med til at skabe udvikling i det fællesskab man er inddraget i. Ligeværd og inddragelse er afgørende for det fuldgyldige medlemskab af et demokratisk funderet fællesskab.

6. *Forandring*: hvad skal der til, for at den aktuelle borger opnår en højere grad af inklusion? Hvilke faktorer i borgerens omgivelser (organisatoriske, strukturelle, faglige) fremmer/hæmmer inklusion? Hvad skal forandres for at opnå inklusion?

Forandring her forstået som en proces, der sættes i gang af et professionelt kritisk perspektiv på egen og omgivelsernes rolle i forhold til inklusion. Det er afgørende at der anlægges et kritisk konstruktivt blik på de forhold, der modvirker eller komplicerer inklusion.

Resultaterne af undersøgelsen og særligt de seks temaer og refleksionsspørgsmål blev præsenteret og drøftet på VISOs specialistkonference i 2014, og temaet har været et fast punkt på VISOs dialogmøder med leverandørerne i 2014.

Refleksionsspørgsmålene vil blive indarbejdet i VISOs håndbog *Sådan arbejder VISO*, med henblik på, at de bliver en integreret del af planlægningen og gennemførelsen af et rådgivningsforløb. Temaet vil desuden indgå i den løbende dialog mellem VISO og specialistnetværket.